

Metten is weten

Geïrriteerd sta ik aan de aanrecht; daar staat dat ding weer; de keukenweegschaal. Gebruikt om fruit en yoghurt te wegen na de avondmaaltijd. Dat doet hij altijd volgens mij al voordat ik hem kende.

Ik weet niet beter maar het irriteert mij. Ik houd niet van dat wegen en zo, een afgemeten hoeveelheid voedsel creëren en dan ook nog eens dat ding tot de volgende dag op het aanrecht laten staan omdat het dan 'nodig' is bij het afwegen van de havermout en melk met een precies afgemeten lepel palmbloesemsuiker en een afgemeten lepel Ceylonkaneel.

Dus ook de producten die door de pap gaan zijn allemaal afgemeten en van een exact merk of soort. Dat is belangrijk daar voelt hij zich goed bij. Ik niet, ik pak een boterham, een beschuit, een bord pap, een stuk fruit, wat er maar voor handen is om te ontbijten.

Mij maakt het niet veel uit; ik eet gewoon net als hij netjes op de gezette tijden. Ik kook een maaltijd of hij doet dat.

Hij meet en weegt alles af; ik niet, vind ik bloedirritant en het belemmert mijn creativiteit. Pakjes en zakjes mislukken bij mij.

Precies! Die moet je nalezen en met de juiste afgemeten hoeveelheid klaarmaken.

Hier in huis verandert er nog al eens wat en dat moet, voordat er gesleep met meubels komt, gemeten worden.

Daar kom ik tot grote irritatie weer met dat oude rol-lint en begin druk te meten en te kwebbelen dat het "makkelijk kan".

Eigenlijk meet ik dan met twee maten, hoop dat het past en denk dat ik het goed opmeet.

Vol vertrouwen stort hij zich dan op "de klus", maar goed ik vergis mij vaak omdat dat rol-lint niet accuraat is en erg flexibel, eigenlijk maak ik het passend.

Hij vindt alle veranderingen geweldig en spannend, maar niet het onnodig sjouwen, dus meet hij zelf met zijn rolmaat. Heel accuraat.

Trots zijn we dan op het eindresultaat waarin hij dan verzuchtend opmerkt; goed dat we de rolmaat hebben.

Eigenlijk zei mijn oma het al vroeger: 'Kind alles kan maar met mate'.

Er is iets misgegaan, denk ik. Nu ik ook ouder word en eindelijk beter beseft wat nadenken is. Wat is er misgegaan?

Ik vind dat er van alles teveel is, dat er over alles teveel gedoe is, dat alles teveel uitvergroott wordt, dat er teveel onverdraagzaamheid is.

En weer hoor ik oma zeggen: "Overal waar te voor staat, is niet goed".

Wijze woorden en hij.., hij doet het zo slecht nog niet.

Ik wentel me behaaglijk in zijn wijze woorden in deze vreemde tijd: Meten is weten, dus gewoon anderhalve meter afstand houden ,handen wassen en het raam openzetten. Ik vind het te kort door de bocht

Maar ik ben geïrriteerd, omdat anderen niet weten wat meten is en geen anderhalve meter afstand houden, het lijkt nergens meer te gebeuren. Misschien moeten ze een rolmaat ter hand nemen, maar dat is te overdreven net zoals velen de maatregelen te overdreven vinden. De curve wordt accuraat bijgehouden zo meet men waar het onverhoopt weer erger zou kunnen worden, want meten is weten.

Maar de mensen geloven het niet meer en vinden het te breed uitgemeten en zijn geïrriteerd van dat passen en meten en hierdoor ontstaan lange wachtrijen bij bijvoorbeeld de supermarkt.

Ik vind dit stom en onmetelijk onverantwoord.
Ik hoop dat de hele ellende niet weer van voor af aan begint.

Mijn oma had dan vast gezegd: “ Kind, de tijd zal het leren, met de maat waarmee gij meet, zult u weder gemeten worden....